ANY III — Barcelona, 10 de Setembre de 1920 — Número 38

L'INTRANSIGENT

NÚMERO SOLT
Val **15** cènts.
Subscripció trimestral, 1'50

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS
(ADHERIT A LA "UNIÓ CATALANISTA")

Redacció i Administració
Canuda, 14, pral.
CIUTAT

En Rafel de Casanova
darrer capdill del catalans del 1714

En Francesc Maciá
capdill dels catalans del 1920

M. Mac Swiney, lord - batlle de Cork

Si voleu lliberar a la pàtria, feu-vos socis de la ASSOCIACIÓ PROTECTORA de la ENSENYANÇA :: CATALANA ::

LA DATA GLORIOSA

Ja fa un munt d'anys que la gran família catalana s'estremeix tota en repassar les planes de dol del llibre de ses gestes heroiques.

Mes, entre totes, la data de l'onze de Setembre és la que amb més violència regira els sentiments patriòtics de les gentades.

Es tota la nostra Història que, per nosaltres, catalans d'ara, sembla reduir-se a aquella jornada tràgica. Es el 1714 que reviu. El sudari que anaven teixint-li les aranyes verinoses de les traïcions i de les injustícies, les boires del fum de la pòlvora, la polsaguera de les barricades, la cridòria dels combatents, el bramular dels canons i l'espetec de fuselleria, la clamor de les campanes, els plecs de la Bandera de Santa Eularia estesos damunt la Pàtria morent... les trepitjades dels primers soldats de l'absolutisme per les lloses dels carrers de la ciutat més lliure del món, esdevinguda gaire bé un fossar immens i... el darrer i esgarrifós badall de la Nació Catalana... tots, tots són fets que tenen la virtut mágica d'encendre les sangs, d'agermanar als fills de Catalunya, donant-los-hi entenent que no hi ha altre camí de salvació que el de reconstruir aquella Pàtria anorreada.

I la Idea va fent via. Que la força bruta no pot contra les idees. Ja trameten corones els pobles de fora, fadrins externs del Catalanisme, la pubilla del qual és la noble ciutat de Barcelona, cap i casal i seny de Catalunya; ja n'arriben de l'altra banda de la mar; toies de flors de tota mena: semprevives de fossar, clavells capbaixos de vergonya, roses vermelles d'ira santa i lliris esclatants d'una fe eternal i falagueres esperances.

A la tomba de les nostres llibertats venen a senglotar-hi els vellets, a pregar-hi les vídues; i com si ensemps fos el bressol de la Catalunya renaixent, hi venen aiximateix homes sapats, rialleres donzelles, enjogassades criatures i corrues de jovent, que, més que les ploraneres complantes d'un passat neguitós, l'atrauen les llampants clarianes d'un esdevenir de glòria.

Avui retem homenatge a En Casanova, no com abans, que semblàvem una peregrinació de penitents i pidolaires, no: avui no ens arrecerem al monument per demanar caritat: avui hi venim en triomf als acords de músiques i cants, acompanyats dels moderns Consellers: una empenta més i no hi mancarà cap ciutadà honrat de Barcelona; a les plantes d'En Casanova ens hi aplegarem tots: tot Catalunya es posarà a les ordres de l'immortal Capdill; una altra empenta més... i serem a un onze de Setembre, aurora de la llibertat de Nostra Terra.

A la memòria dels defensors de Barcelona en 1714

Darrer Baluart de la Llibertat Catalana

Morta l'onze de Setembre d'aquell any

Al darrer Conseller en Cap, En Rafel Casanova (ferit greument, abraçat amb la Bandera de Santa Eularia, al Baluart de Sant Pere).

Als seus companys, els Consellers Feliu de la Penya, Ramón Sans, Francesc Vidal, Josep Llauradó i Jeroni Ferrer.

Als generals: Villarroel (ferit al Baluart del Pla de Llui), Marquesos de Poal i Cartellá, Comtes de Mata i de Plasencia, Sans, Baset; Ramón, Bellver, etc.

Als coronels: Marqués de Vilafranca, † a Montjuic; Zaavedra, † al Baluart del Portal Nou; Comes, Molina, Salvedre, Viader, Sunyer i Zubiria, al Baluart del Pla de Llui; Paperoles, al Baluart del Migdia; Smill, Marqués de Navas, Thoar, Brichfeus, Galcerán de Pinós, Dalmau, etc.

Als caps i oficials de la renomenada Coronela, Marqués de Montnegre, Bassols, Lledó, Codina, Codol i Cortés; Berenguer, Magarola, Boria i Llinás, ferits en el Baluart del Pla de Llui.

Al brau Desvalls, governador de Cardona.

Als oficials Solanic i Catllar, i l'arriscat general Moragas, esquarterats, al darrer dels quals li llevaren la testa i l'exposaren a la vergonya pública, en una gavia al Portal de Mar.

Al temerari capitost dels *vigatans*, penjat a la plaça de les Davallades, de Vic.

Als sens fi de presoners de guerra, penjats per ordre del Comte de Montemar.

Als 3,000 ciutadans tractats com criminals a les presons de Montjuic, Tarragona, etc.

Als vellets, dones i criatures, passats a mata-degolla en la desolada Barcelona, als pobles que hi calaren foc, Caldes de Montbui, Sentmenat, Sant Quintí, Pobla, Llussanés, etc., etc.

Endreça aquest record

"L'INTRANSIGENT"

Maledicció pels segles dels segles

damunt la memòria dels botxins de nostra Pàtria i de nostres llibertats

Felip, Duc d'Anjou

Mariscal de Villars	Marqués de San Vicente
Duc de Pópuli	Marqués de Valdecanyes
Princep Sterclaes de Tilly	General Fienes
Comte de Verre	General Ermendaris
General Asfeld	General Alarcón
Marqués de Thoy	General Vallejo
General de Flavacourt	Bracamante
General Guerchi	Comte de Montemar

I per damunt de tots, maledicció pel fill bord d'en Jacob II

Duc de Bervic

roda-soques anglès, al servei de França i Espanya contra Catalunya, fosser de la Pátria Catalana.

I damunt els gossos folls

Marqués de Castel-Rodrigo i

Jordi Prósper de Verboom

per ordre dels quals es tiraren a terra 61 carrers del barri de la Ribera per a bastir-hi l'avorrida Ciutadella, es varen penjar venerables patricis catalans, s'esquinçaren per mans del botxí les seculars Constitucions de Catalunya i la Bandera de Santa Eularia, i feren a trossos la campana «Honorata», pel delicte d'haver tocat a Sometent; s'instituï el *"Toc del Rei"*, costum que encara dura avui en dia, i que consisteix en ventar les campanes a les dues de la tarde de tots els dies de l'any, en record del jorn que els catalans foren reduïts a esclavatge i en record també de l'entrada *triomfal* (?) d'En Felip a Barcelona.

Glossa

Altra volta...

...i una altra i una altra i cent més...

Tornem a la palestra amb la mateixa jovenesa de cos i d'idea, amb nostra característica i radical intransigència, amb nostra sinceritat de sempre...

I com sempre, al costat de tots els opressos i enfront de tots els opressors.

I, seguint les tasques de continuïtat i persistència dominats per la sagrada inquietud espiritual, nostra vida i nostra obra serà com una glossa feta carn...

I, dita l'oració del deure, cloëm-la com si forem a l'església: AMÉN!

MARIUS

POLÍTIQUES

J. N. "LA FALÇ" - II Aniversari

Ha complert el segón any de sa fundació la patriòtica Joventut Nacionalista «La Falç». Nosaltres que l'hem vista nèixer, sabem els obstacles que han tingut de vencer per a portar-la al lloc que es troba avui.

Els seus fundadors, Alegre, Marfany, Saadé, Bru, Albert, Barris, Salvadó, Vallvé, Muntané, i altres.

Cal també honorar a les Srtes. Folch, Esteva, Aubesart i Admetlla, del Concell de Feminal de «La Falç».

Prova de la vida d'aquesta Joventut és que en l'actualitat compta amb més de trescents socis.

Les festes del seu segón *cap d'any* han estat magnífiques: a elles hi han concorregut la quasi totalitat de les Associacions i Joventuts patriòtiques de nostre ciutat.

Pel Dr. Martí i Julià

Al Prat del Llobregat el seu Ajuntament, a proposta del suscriptor de L'INTRANSIGENT, En Josep Dalmau, regidor de dit poble, fou aprovat canviar el nom del carrer del Duc de la Victòria pel del Dr. Martí i Julià. I l'Ajuntament de Barcelona, quant ho farà? és que es més patriòtic donar els noms als carrers de nostra ciutat a homes que són estrangers, en lloc de donar-lo a un fill de nostra ciutat, com ho fou el Dr. Martí?

Dos anys fa que fou presentada la proposició del canvi del carrer de la Canuda pel del plorat patrici, a prec de la *Unió Catalanista*, Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana i L'INTRANSIGENT.

Els nostres bons amics Matons i Puig i Esteve sembla que s'ho prenen amb molt d'interés. ¡Bona sort!

EN PÓLVORA

LLIBRES I REVISTES

"RECULL DE VERSOS"

Pel Dr. En Ramón Piñas, pvre.

L'il·lustre escriptor N'Arthur Masriera, al prologar aquest llibre de poesies, estableix principalment una comparança entre la naturalesa poètica del seu autor amb la de dos altres sacerdots: mossén Planas i Feliu i mossén Soler, quiscún d'ells rector de Figueres i de la Mola del Vallés, respectivament.

Colpit, indubtablement, per l'essencialitat d'uns mateixos fets psicològics que l'han determinada aquesta comparança, hom no pot sustreure's a la volior d'idees que desvetllades per la lectura d'aquest llibre porten a la ment una associació de afinitats que us condueixen a formar un paral·lelisme amb algunes de les obres de l'immortal poeta de Folgaroles.

Perquè mossén Piñas, seguint els camins per on s'adreçà en Verdaguer va rera l'empremta de llur venerable petja cercant una orientació que'l condueixi al cim on poder copsar unes guspires d'inspiració que en el fogor de llur subjectivisme ell farà germinar en fruits ungits de pura religiositat per tal d'emmenar al qui els assaboreixi vers la lluminositat dels camins eteris per on aquelles mateixes inspiracions li foren davallades.

Obeïnt aquest sentit, hom hi troba en la part preferent d'aquest «Recull de versos» rimes qu'han fiuït sota la gràcia d'una harmonia tant feliç, com quan exclama, cantant als màrtirs:

Oh, quin misteri
el misteri dels màrtirs cristians!
Oh, quina olor d'incens!
Oh, quina resplendor de místics cants,
d'incens que's va cremant,
de càntics d'Al·leluia,
que van bentost al cel, al cel pujant!

Deslligat de tot simbolisme que tendeixi a enterbolir la pura intel·lecció de les idees, pren preferentment com a medi d'expressió artística la representació directe de ço que li ha suggerit una impressió poètica; d'aquesta faisò, dintre els termes d'una exquisida simplicitat, rima esparses posseïdes d'una frescor i ductilitat remarcables:

Ha tornat la primavera,
que he sentit el rossinyol
com cantava a la vorera
dels canyars del rierol.
. . . . . .
. . . . . .
El retorn de primavera
cad'any ens dona consol
i allibéra'ns del gombol
de l'angoixa cançonera
de l'hivern tant ple de dol.

Un altre dels caires que ofereix una particularitat en el llibre de mossén Piñas, el constitueix la part narrativa de fets observats sobre'ls costums populars: *Anyorança, El Vell Pagés* i *La Bandera dels Fadrins*, ne són una franca exemplaritat. Sens dubte, si hom les hagués de pendre per objecte de valoració literària, aquestes composicions no'ns ofereixen pas el relleu d'altres de diferenta natura que han assolit un punt més elevat sota l'abrandament d'una emotivitat més viva. No obstant, com un clap de llum daurada

sorgit d'entre la penombra, en mig de les asprors de l'assonància i les intermitències d'arrítmia, hi floreix qualque pensament d'una senzilla sublimitat corprenedora; per exemple, quan referint-se a la bandera que'ls fadrins treuen en processó, després de guanyar una forta ventada que posava en perill el seu equilibri, diu tot joiós:

No's rendeix ni mai s'acota
sinó per Nostre Senyor.

Com en molts dels llibres de versos que contenen alguns dels assaigs primerencs d'un autor, en el de mossén Piñas s'hi observen estats d'expressió emfàtica, a més d'alguna que altra mostra d'impuritat lingüística; petits grops que, sens dubte, sabrà ablanir posteriorment, aquell qui amb la vena del seu corrent líric ha sabut oferir-nos fruits d'una perfecció tant exquisida com la que ha donat forma artística al tríptic de sonets que ell titula: *Noces de l'Esperit*.

JOSEP MACIÁ

"L'Idea"

Ens es grat consignar en aquestes columnes, l'aparició del primer número de la Revista mesal d'arts «L'Idea», de seriosa presentació i escullit text. Entre aquest són de remarcar les poesies d'En López Picó, Plàcid Vidal, Saperas Auvi i altres. En retornar-li el salut que endreça a la premsa catalana, inútil es dir que li desitgem llarga vida, celebrant amb veritable joia la nova aportació a les lletres pàtries.

Un manifest

Ha arribat a nostres mans el *Primer manifest català futurista*, signat pel poeta d'avantguarda En J. Salvat Papasseit. Va endreçat als poetes «amb minùscula», i sino un veritable futurisme, nosaltres hi veiem una gran sinceritat i un fonament de raó indiscutible.

D'ell extractem el darrer paragraf, que diu textualment:

«Jo us invito, poetes, a que sigueu futurs, ès a dir, immortals. A que canteu avui com el dia *d'avui*. Que no mideu els versos, ni els compteu amb els dits, ni els cobreu amb diners. Vivim sempre de nou. El *demà* és més bell sempre que el passat. I si voleu rimar, podeu rimar: però sigueu Poetes, Poetes amb majùscula: altius, valents, heroics i sobretot sincers».

"¡Catalunya Avant!"

Ultra la campanya indigna que ha sofert aquest periòdic per part de qualques elements de Berga, ha reaparescut amb més fermesa que mai, amb un ambient de catalanitat més remarcable, i amb una dignitat que no tenen els que'l combaten. Plau-nos oferir-lo als nostres amics llegidors, que veurán en dita publicació el ressò de la seva ànima nacionalista.

"Catalunya"

Hem rebut aquest periòdic nacionalista radical que edita la Joventut Catalanista de Lleida. Tot ell és amarat d'abundosa saba catalanesca i un remarcable patriotisme. Per ell ens assabentem de la magna Assemblea d'agricultors celebrada recentment a Lleida, i presidida per el prohom nacionalista En Francesc Macià.

Altres Revistes

Han visitat darrerament també la nostra Redacció, els següents periòdics: «El Ebro,» de la Joventut Aragonesista; «Flama», de Balaguer; «Saba Nova», de Rubí; «La Nova Conca», de Montblanch; «Germanor», de Santiago de Xile, «Ressorgiment», de Buenos Aires i «La Nova Catalunya», de Havana.

DEULOFEU I GOL

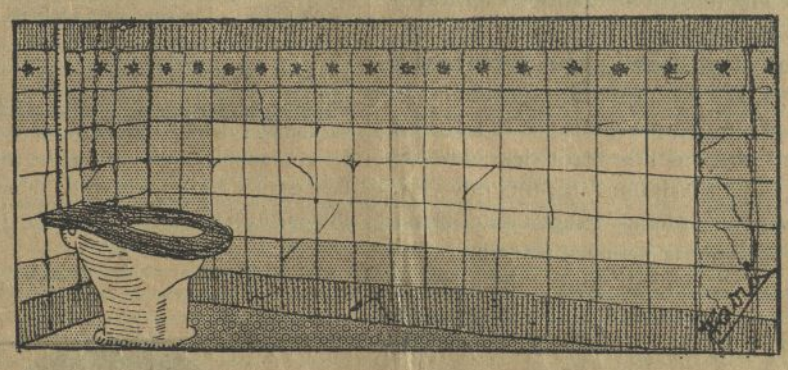
Els estils reials

Saló Lluis XIV

Saló Lluis XV

Saló Felip..... Quin?

La Universitat en els moments d'alliberament

Si fiteu l'esguard en l'història de totes les lluites nacionalistes o polítiques, indubtablement hi trobareu ben definida, ben marcada, l'actuació de l'estudiant.

Des de l'atentat que costà la vida a N'Enric IV, de França, el que costà la vida als princeps austriacs, a Serajevo, des de les heroiques revoltes de París dels anys 1832 i del 1840 a la guerra mundial, s'ha manifestat moltes voltes l'esperit d'enlairat sacrifici dels joves universitaris. Al costat de l'obrer i junt amb ell se'l veu morir heroicament a la barricada defensant les llibertats ciutadanes, com mor gloriosament a la trinxera defensant les llibertats nacionals. I és que, sobretot en els moviments revolucionaris, on l'element obrer s'aixeca mogut per el dolor de la miséria, mogut per un cansanci de sofriments, l'estudiant ho fa mogut per l'ideal d'alliberament. L'estudiant veu l'injustícia, puix que se'l prepara per aplicar-la, i l'estudiant que és jove, l'estudiant que creu en l'impuls de la seva ànima encar forta i no malmesa per els prejudicis, que temps a venir el fan l'home prudent, corre a la lluita i ocupa el lloc que li pertoca, i l'ocupa dignament.

Quantes voltes no han ressonat en els vells claustres de la nostra Universitat els clams de justícia, o els crits animant a la revolta alliberadora, llençats per nosaltres, llençats per els estudiants d'ahir, i quantes voltes no escoltaràn aquelles austeres parets l'himne de la Pàtria lliure i forta, cantat per els estudiants de demà.

Allí on es dóna el tremp a l'ànima amb el saber, amb la ciència, és allí on aquesta comença a empendre el vol vers el sagrat ideal. Sols cal recordar que d'aquesta fornal varen sortir homes com el doctor Martí i Julià, Prat de la Riba, el doctor Robert, el Dr. Solé i Plà, i tants altres, i d'aquesta fornal va sortir l'heroic batalló d'estudiants que'l 10 de Setembre de 1714 van preferir fer una sortida suicida, cercant l'enemic fora el recinte de Barcelona, abans que rendir-se o capitular, aquells herois que tots moriren abans que veure posats els grillons a la nostra Pàtria malaurada; i nosaltres, els estudiants d'avui, els estudiants conscients, els que estem possessionats de la nostra dignitat de fills de Catalunya, sols esperem les batallades de la Tomasa, que altra volta senyalin brega, per a oferir la nostra sang, la nostra vida en helocaust de la reconquesta de les llibertats perdudes.

MANUEL CISA

Per Irlanda

El Comitè Català Pro Irlanda, ha publicat el següent manifest:

«Avui que els catalans anem a commemorar el 11 de Setembre de 1714, tenim a presència els fets de l'Irlanda, que lluita enfront de l'Anglaterra per a obtenir la seva llibertat perduda.

Irlanda lluita contra aquell Estat que encar no fa dos anys que li entregà cent mil homes voluntaris per a «lluitar per la llibertat dels pobles»; finida la passada guerra, ells, els homes voluntaris irlandesos, s'entornaren a la seva pàtria esclavitzada en espera de la anomenada «llibertat dels pobles», que tant varen propagar i prometre durant quatre anys de destroça mundial els anglesos i els seus aliats.

Com a resposta a les protestes de Irlanda, l'Anglaterra posa a la pràctica un nou programa de «la llibertat dels pobles», engegant les seves ametralladores, reposades damunt d'autos blindats, contra els fills de la futura República irlandesa; com a pràctica de «humanitat i llibertat pels pobles», la Gran Bretanya empresona a Mac Swiney, lord batlle de Cork, i espera la seva fi per vies de la fam.

Anglaterra és la mateixa que al 1714 i a presència dels representants de Catalunya a Utrech, prometia apoiar als catalans, i en esclatar a Catalunya el moviment nacionalista, l'Anglaterra convertia en «un munt de papers mullats» el «Tractat d'Utrech»; l'esmentat Estat, en lloc de complir la promesa feta, es tornava enrera del seu compromís.

Per Catalunya i per Irlanda lluitem, doncs, contra les nacions que oprimeixen els pobles.

Pel Comitè Català Pro Irlanda: *D. Latorre i Solé, Ricard Reñé, Lluis Mir Parellada, Josep M.ª Galí Soler*».

***

La secció permanent de Propaganda del centre Autonomista de Dependents ha cursat al president del Consell de ministres del Regne Unit, la següent comunicació en favor del patriota batlle de Cork, víctima sublim de la tragèdia irlandesa:

«Excm. Sr.:

Aquesta entitat nostra, composta de vuit mil homes pertanyents a la modesta professió de dependents del comerç, ha volgut aixecar la seva veu fins a vos per a expresar-vos l'esgarrifança que tot Catalunya experimenta davant la heroica, la sublim i alhora tràgica actitud del batlle de Cork. Si encara hi som a temps, nosaltres us demanem amb tota la efusió de la nostra ànima—agradablement contorbada, també, per un ideal—la deslliurança del batlle de Cork. Aquest home excepcional que, d'ençà del seu empresonament, ratifica, dia darrera dia, la seva concepció de la Pàtria; un home com aquest, que posseeix una tan inassolible fortitut espiritual i que arriba a una sublimitat tan admirable, hauria de ser considerat pels altres homes com a superior a ells i a la justícia que ells administren.

Barcelona, 1.er de Setembre de 1920».

***

El president de la Diputació de Barcelona ha dirigit un telegrama a Lloyd George concebut en aquests termes:

«Recollint aspiracions de la gran majoria del poble català, vos prego que excarcereu al noble batlle de Cork i concediu la llibertat a Irlanda.—VALLÉS I PUJALS, president Diputació Barcelona».

***

La benemèrita «Unió Catalanista», mare del Nacionalisme Català, ha endreçat a Lloyd George una enèrgica comunicació, demanant la lliberació del batlle de Cork.

L'esmentada comunicació va signada pel secretari de la «Unió», En Vicens A. Ballester, i pel seu president, el Dr. Solé i Plá, «pare dels Voluntaris Catalans».

"Màxima llibertat individual, màxima llibertat col-lectiva; llibertat pels homes, llibertat pels pobles; nosaltres som fills de Catalunya i ciutadans del mon".

Martí i Julià.

La llengua trocejada

(ROMANÇ SIMBÓLIC)

Amb un escamot de tropa
n'es vingut un capità;
un hom en tota la vila
ben segur no trobarà.

Vells i nois per nostra terra
lluiten valents molt temps fa;
les dònes, tot fent desfiles,
no paren mai de cantà.

La cançó no l'enten gaire,
no l'enten el capità;
però li escou la tonada
que fins el fa trasmudà.

—No puc més,—diu al corneta,—
tot seguit ja pots cridà,
que ventaré una mordaça
al qui canti en català.—

Les dónes senten la crida
i s'en posen a cantà:
per cada carrer que passa
un chor se sent esclatà.

A l'oir tantes canturies
pert el seny el capità;
empaita una pobra dòna
que estranyada se'l mirà.

La dòna s'atura i canta,
canta ardida en català;
bofetada qui li'n dona
no la fa pas gens callà.

Dins de la boca, amb quimera,
un drapot li fa posà;
els llavis encara's mouen,
es mouen en català.

Allavors li clou els llavis,
posan-t'hi a sobre la mà,
mes encara 'ls ulls li parlen,
li parlen en català.

Li lleva'l drap de la boca
i amb el sabre se n'hi va;
deix la llengua trocejada,
que mai més podrà cantà.

El fill que du en ses entranyes
la qui ja no pot parlà,
dins el ventre de sa mare
ja glateix en català.

FREDERIC RAHOLA

NOTES D'ART

ELS DIBUIXOS CUBISTES D'EN FRANCESC CAMPS

En un piset dels carrers estrets de la Barcelona antiga, hi té l'estudi el jove pintor En Francesc Camps.

En aquell piset baix de sostre, amb grolleres vigues i parets emblanquinades, en Camps, en l'interioritat de son estudi, ens ha mostrat uns dibuixos cubistes.

Verament en Camps, és un de nostres millors artistes joves, un dels valors més positius. Els seus dibuixos cubistes són de lo més interessant i més ben entés que hem vist en cubisme. «La Mecanógrafa», és un dels resolts més admirablement i plè d'emotivitat. Tots ells són força interessantíssims i demostren que si bé, cert crític, deia que Catalunya no era terra de cubistes,— Barradas i Torres García, i aquestos no eren catalans, encar que formats a Barcelona,—al menys se pot dir que Catalunya ha produït un dels cubistes més interessants.

Demés dels dibuixos cubistes, En Camps, ens mostrà acadèmies i pintures, de les quals esperem parlar-ne extenssament en altra ocasió, quan les mostri al públic en la seva propera exposició.

I en la solitud d'aquella «sala i alcova-estudi», anàrem admirant les obres de aquest notabilíssim artista, fins que el sol ens envià sos últims raigs i en el firmament apareguè la primera estrella.

Baix el carrer un piano de manubri deixava anar a l'aire les notes d'un *cuplet* popular, mentres ens acomiadàven d'aquest artista que's diu: Francesc Camps.

LLUIS D'ARA

NOVES

L'onze de Setembre

La funció de "Pau Claris".—Han quedat ultimats els treballs encaminats a la commemoració de la pèrdua de les llibertats catalanes. A l'efecte, la Joventut Nacionalista «Pau Claris» ha llogat el gran teatre Espanyol i ha contractat la companyia que dirigeix l'excel·lent primer actor N'Alexandre Nolla.

Es representarà l'obra de gran èxit de l'eximi patrici N'Angel Guimerà, el qual assistirà a l'acte, «L'ànima és meva», i a l'ensems el Sr. Nolla representarà el patriòtic monòleg «Mestre Olaguer».

Per l'entusiasme que regna és d'augurar un grandiós èxit.

A Rubí.—El dia de la pèrdua de nostres llibertats tindrà lloc a l'«Associació Joventut Nacionalista» una vetllada patriòtica.

Farán parlaments els Srs. Rovira, Latorre, Cisa, Ruença, Curull i altres.

També serán llegides poesies patriòtiques.

L'hora de sortida és a les nou de la vetlla del dia 11, de la Plaça de Catalunya.

Al Prat del Llobregat.—La Joventut Nacionalista, del Prat del Llobregat, ha organitzat per al dia 11 un acte en remembrança del dia en que Catalunya va perdre la seva personalitat.

En aquest acte parlarán prestigiosos elements de Barcelona. Prenent-hi part el Sextet Intim, el qual, dirigit pel mestre En Joan Estalella, executarà un escollit concert; i el quadre escènic del Centre, dirigit per En Figuerola, representarà el quadre patriòtic, d'En Manuel Rocamora: «Via fora lladres». Finalment hi haurà una ballada de sardanes.

A Vilafranca del Penadés.—El Bloc Catalanista d'aquesta població celebrarà demà, dia 11 de Setembre, una vetllada en remembrança de la pèrdua de nostres llibertats. Hi pendrà part l'Esbart choral «Catalunya Nova». Al ensems faràn parlaments i recitaràn poesies qualques joves del Bloc.

Conreuant la nostra dansa.—El dia 19 del corrent, de 11 a 1 del matí, tindrà lloc al carrer Alt de St. Pere, una audició de Sardanes, a càrrec de la renomenada i popular cobla «Barcino», sots el següent programa:

«L'anell de prometatge», Bou; «La Boja», Molins; «Per tu ploro», J. Ventura; «La Santa Espina», Morera; «Les fulles seques», Morera; «Jovenívola», Gratacós.

La Comissió prega l'assistència a tots els aimants de nostra dança nacional.

Concurs de sardanistes i esbarts de dansaires.—Organitzat per la «Lliga Regionalista de la Creu Coberta», amb motiu de la seva Festa Major, i que tindra lloc en les «Arenas de Barcelona», a les 10 en punt del matí del diumenge 3 d'Octubre de 1920.

L'entitat organitzadora destina tot el benefici que del Concurs pugui assolir, a engrossir lo ja recaudat per la Comissió Executiva del Monument a l'Angel Guimerà.

S'adjudidarán els següents premis:

Concurs de sardanistes: 1 premi de 1,000 pessetes; 2 premi de 250 íd.; 3 premi de 200 íd.; 4 premi de 140 íd.; 5 premi de 100 íd.; 6 premi de 50 íd.

Concurs d'esbarts: 1 premi 200 pessetes; 2 premi 50 íd.

NOTES.—Les sardanes i ballets serán executades per dues importants Cobles.—La Comissió Organitzadora fa avinent que el present cartell sols ha d'ésser considerat com a crida als sardanistes de tot Catalunya, el seu propòsit es fer compatibles amb el Concurs altres festes catalanesques en projecte, per a homenatjar complidament al gran patrici l'Angel Guimerà.

Cap a Cuba

El nostre bon amic, En Joan Rovira i Ferrando, qui fou secretari de la lluitadora entitat «Sang Nova», d'Hostafrans, ens deixa per anar-se'n cap a Camagüey (Cuba); per aquest motiu la Joventut «Sang Nova», el prop-passat diumenge conjuminà diferents actes en obsequi del seu fundador.

Al matí se feu un Vermut de Honor a En Rovira. Feren parlaments els Srs. Aballí (qui llegí les adhesions dels amics Forns i Mallorquí), Barrera, Tomás i Boix, regidor pel Dte. VII, i Rovira i Giralt. En Rovira, commogut, remercià tantes atencions i feu avinent que el que ell havia fet era per la pàtria, complint el seu deure com a català.

Acabà dient que anava a terres llunyanes, on es recordarà sempre de la terra on ha nascut, anant a engroixir les rengleres dels catalanistes de Cuba.

El president de la Joventut, En J. Feliu, pronuncià paraules de pregón agraiment al company Rovira i Ferrando.

A l'acte hi assistiren representacions del Centre R. C. «Sang Nova»; «Estudiants Radicals»; «Renaixença» (Grup); Orfeó de Sans; «Els Segadors»; «Reunión Familiar»; «L'INTRANSIGENT», i els companys Obac, Navarro, Curull, Salvat, Latorre i molts altres.

A les nou de la vetlla l'Elenc artístic de «Sang Nova» representà la comèdia dramàtica ***L'Hèroe*** i el diàleg ***Jugar a Casats***, acabant la festa amb un lluït ***ball de tercet***.

Li desitgem feliç viatge.

Els catalans del Rosselló.—Els nostres germans del Rosselló, ens asabenten que, degut a les moltes pèrdues materials que ocassionava, al valent periòdic ***La Renaissance Catalana***, s'han vist precisats a suspendre la seva publicació per breu temps. No obstant, ens notifiquen que agraeixen la nostra invitació per a que sien col·laboradors de L'INTRANSIGENT, cosa que complirem honorant amb la signatura dels seus redactors el nostre periòdic.

Als nostres llegidors:

L'INTRANSIGENT

publicarà el número que segueix el proper dia 1 d'Octubre.

CORRESPONDENCIA

R. P.: Amic, ens és impossible publicar vostre treball per manca d'espai.—F. Carratalà: Home... això no es pregunta, som S... fins a morir.—M. C.: Vostè és molt tranquil, pensi que encara que siguem escriptors, els de nostre periòdic hi col·laborem amb la suscripció i amb anar a la *Torre*.—Pere Puig i Pous, de Berga: Salut, bon amic, per vos i els vostres, i un bon triomf devant vostres enemics.—***Bloc Catalanista de Vilafranca:*** Envieu-nos noves; ja vos habeu posat en relació amb En Verdera, del ***Sparti*** de Terrassa?—S. Ll.: Nostra Redacció està oberta al pùblic tots els dies feiners, de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre; allí ens trobareu per a ***rebre*** i ***repartir***.—Antoni Piñas: Celebrem el naixement de vostre filleta... per molts anys!...

TALLERS GRÁFICS ARNAU GERMANS
Verdaguer i Callís, 3, 5 i 7. - Teléfon 556 S. P.
BARCELONA

